

Eendje

donderdag 12 februari 2009

Laatst geupdate op donderdag 19 maart 2009

Het badeendje lag al een tijdje te dobberen tussen de schuimvlokken. Als badeendjes zichzelf al vragen stellen dan in elk geval zelden de vraag naar hun raison d'être. Wat dat betreft zijn badeendjes net mensen. Het badeendje tussen de schuimvlokken stelde zich die vraag wel. Niet dat je het aan hem kon zien. Hij hield zijn diepste gevoelens altijd verborgen achter een masker van weergaloos opgewekte blijheid. Zo'n blijheid die bij sommige mensen intense woede oproept. Zo ongelooflijk jaloers maakt die blijheid. Of noem het een haatzaaiende blijheid. Of beter nog, een haatogstende blijheid. Een blijheid die op den duur het auto-immuunsysteem ten gronde richt.

Het badeendje stelde zich de vraag naar zijn raison d'être omdat hij na het rustig dobberen altijd en eeuwig in een hevige storm en vervolgens een doodse stilte verzeild raakte. Wie of wat kon het op hem gemunt hebben? Wat deed hij fout? Wat maakte zo veel agressie los? Was het zijn eigen schuld? Wat kon hij er tegen doen? Gewoon weggaan? Was hij te veel hier? En waar moest hij dan naartoe? En hoe? De vragen buitelden voortdurend over elkaar heen achter zijn ongewild überblij maskertje van polyvinylchloride. Met steeds als eindpunt de wanhopige vraag naar het waarom van dit leven.

Het badeendje voelde zich weer niet op zijn gemak. Bijkomend probleem was dat hij ook niemand had om zijn vragen mee te delen. Er was verder tussen de vlokken geen enkel medebadeendje te bekennen. Er dreven zo nu en dan nog wel een krokodil en een bootje met daarin twee matroosjes voorbij maar daar had hij nog nooit een woord uit horen komen. En zelf was hij ook niet bepaald spraakzaam. Het enige geluid was na verloop van tijd dat van het water en van de kleine plofjes van de belletjes die samen de schuimvlokken vormden. Als er geen plofjes meer waren, waren ook de schuimvlokken weg. Dan kon het badeendje het hele bad overzien.

Meestal zag hij dan in de verte een groot hoofd. De ogen ervan waren gesloten en mond en neus kwamen nog net boven het water uit. Het water bewoog met trage en lange golven mee op de beweging van iets dat zich onder water moest bevinden. Uit de neus stroomde iets dat rond het hoofd kleine rimpelingen in het water veroorzaakte. Het hoofd zelf bleef steeds op dezelfde plaats. Totdat het zich abrupt oprichtte, waarna zich met een groot gebaar een zwaar, log lichaam uit het water verhief. Dat was het moment waarop het badeendje meende dat het met hem gedaan was. Een golf overspoelde hem en vrijwel direct daarna begon het oppervlak van het water razendsnel te dalen. Altijd eindigde het kolkende draaien met het voortdurend botsen van krokodil, bootje en badeendje tegen elkaar. Was de rust weergekeerd dan werd het badeendje opgenomen door een vlezige hand en op zijn vertrouwde plekje op de badrand gelegd.

En ook al straalde het voortdurend van blijdschap, het badeendje vond het een leven van echt drie keer helemaal niks.

Meerssen - donderdag 02 02 2009